

Sleeën

Het is winter en het sneeuwt in de Tovertuin.

Woezel en Pip zijn al de hele dag aan het sleeën.

Zoef! Wat gaan ze snel.

'Woehoe!' roept Woezel. Zijn oren flapperen in de wind.

'Jippie!' Pip haalt hem lachend in. De sneeuw stuift alle kanten op.

Daar is een grote heuvel. Ze sleeën er recht op af. Het is net een sneeuwgorge, waarop ze met hun slee kunnen surfen. Maar deze heuvel is wel erg steil. Ze moeten bijstappen met hun pootjes om boven te komen.

Hijgend komen Woezel en Pip aan op de top van de heuvel.

'Ja, we hebben het gehaald!' juicht Pip.

Ze kijken met grote ogen om zich heen. Vanaf de heuveltop kunnen Woezel en Pip de Tovertuin helemaal zien. Het ziet er sprookjesachtig uit nu alles is bedekt onder de sneeuw. En wat zijn ze hoog! Zo ver zijn ze nog nooit van huis geweest.

‘Wat is de Tovertuin mooi, hè Woezel?’ zucht Pip.

Woezel kijkt ook om zich heen. ‘Ons Tovertuin-tje, bedoel je, Pip,’ zegt hij lachend. ‘Wat is alles klein!’ Hij wijst. ‘Kijk daar: ons hok lijkt een ieniemi-hokje. En daar is Tantetje Perenboompje, haha!’ Dan buigt hij zich voorover en roept naar beneden: ‘Tante! Hallo!’

Maar Tante hoort hem niet. De hondjes zijn te ver weg.

‘Kijk,’ zegt Woezel. ‘Daar is de Hoge Boom! En de vijver!’

‘En moet je hier kijken...’ zegt Pip. ‘O! De sneeuw is aan het smelten...’ Ze kijkt sip naar een paar plassen water.

Woezel kijkt achter zich. ‘Niet overal, hoor. Hier ligt nog genoeg.’ Hij duikt in een bergje sneeuw. Dan ziet hij in de verte een grote rots. ‘Hé Pip, kijk daar eens... de Kale Rots!’

‘O ja...’ zegt Pip, onder de indruk.

‘Daar zijn we nog nooit geweest, hè?’ zegt Woezel.

‘Nee, je weet toch wat Tante altijd zegt?’

Pip zet een gek stemmetje op.

‘Woezeltje en Pipje, ik ben niet streng, ik heb maar twee regels. Jullie mogen niet naar de Kale Rots. En...’

‘Voor het donker thuis zijn!’ roepen ze tegelijk. ‘Haha!’

Dan kijkt Pip om zich heen. ‘Woezel, het wordt al een beetje donker.’

De zon gaat bijna onder. Ze hebben zo fijn gespeeld dat ze niet op de tijd hebben gelet.

Woezel ziet het nu ook. ‘Je hebt gelijk. We gaan naar huis, Pip.’

Ze duwen hun slee naar de rand van de heuvel.

‘Als we langs deze kant naar beneden gaan, zijn we het snelst thuis,’ zegt Woezel.

Pip kijkt naar beneden. ‘Maar eh... het is wel erg hoog!’

Woezel wijst enthousiast naar een uitstekende rots onder aan de heuvel. Het is net een glijbaan. ‘Dan maken we daar een grote sprong en zijn we er lekker snel!’

Pip aarzelt. ‘Het is heel steil, hoor. En die sprong lijkt me best gevaarlijk...’

Woezel kijkt nog eens goed. Pip heeft misschien wel gelijk, maar het is maar

een klein stukje. 'We kunnen toch goed sleeën,' zegt hij dapper. 'Kom op, zo gevaarlijk zal het niet zijn.' Hij springt op zijn slee en schuift over de rand. 'Woehoe!'

Pip blijft een paar tellen staan terwijl Woezel al over de heuvel zoeft. 'Hé, wacht op mij!' roept ze, en ze gaat Woezel dan snel achterna.

Whoesj! De hondjes zoeven van de heuvel af.

'Wow!' roepen ze.

Maar dan komen ze bij de uitstekende rots die ze eerder vanaf de top zagen. Van dichtbij is hij veel groter dan hij van bovenaf leek!

Pip slikt. Dit is toch spannender dan ze had gedacht.

'Dit... gaat... best...'

'Hard!' vult Woezel geschrokken aan.

Maar stoppen kan niet meer en samen schieten ze op de rots af. De hondjes vliegen door de lucht en maken een reuzensprong.

'Waaa!' roept Woezel.

'Ooo!' gilt Pip.

Ze landen in een grote berg sneeuw.

Woezel schudt de sneeuw van zich af en kijkt Pip geschrokken aan. 'Eh... dat was toch wel...'

'Gevaarlijk!' zegt Pip. Ze rilt. 'Pffff...'

Ze draaien zich tegelijk om naar de heuvel. De sneeuwschans ziet er eng uit vanaf de grond.

'Dat gaan we niet meer doen, hoor,' zegt Pip.

Woezel knikt. 'Het leek best leuk, maar eh... we hoeven het ook niet meer te doen, want we zijn al bijna thuis!'

Pip kijkt om. 'Gelukkig!' zegt ze opgelucht.

'Kom op, Pip!' Woezel springt weer op zijn slee. 'Wie het eerste thuis is!'

14

Woezel en Pip zoeven op hun slee door de Tovertuin. Daar zijn Tante Perenboom, de Zingende Tulpjes en de Wijze Varen. Vlak voor hun hok springen de hondjes van de slee. *Splash!* Sneeuw spat alle kanten op en de Wijze Varen valt bijna omver.

'Hallo, Wijze Varen!' roepen Woezel en Pip in koor. 'Hallo, Tante! Hallo, Tulpjes. We zijn thuis!'

'Hallo, jongens,' zegt Tante Perenboom. 'Jullie zijn mooi op tijd. Was het leuk?'

'O Tante, het was zo fijn in de sneeuw,' zucht Pip. 'We gingen superhard!'

Tante lacht. 'Dat geloof ik meteen, Pip.'

'En morgen gaan we weer!' roept Woezel enthousiast terwijl hij zijn muts van zijn hoofd schudt.

De Wijze Varen kan nog net opzijspringen.

'Goed zo,' zegt Tante Perenboom. 'Jullie eten staat al klaar en daarna is het de hoogste tijd om te gaan slapen.'

'Lekker, eten!' roept Woezel.

'Dank je wel, Tante,' zegt Pip. 'Alvast welterusten, allemaal!'

'Slaap lekker!' zingen de Tulpjes.

'O, eh, ja,' zegt de Wijze Varen verstrooid, terwijl hij zijn boek weer oppakt.

'Welterusten, lieve hondjes.'

Woezel en Pip rennen vrolijk naar hun hok. Pip gooit al rennend haar muts en sjaal af, en ook de sjaal van Woezel vliegt door de lucht.

De Wijze Varen kijkt om en ziet Pips muts en haar slee, die slordig naast het hok liggen. 'Ruimen jullie je spullen nog op?' roept hij.

'Ja, hoor.' Woezel steekt zijn hoofd uit het hok. 'Maar eh... morgen, Wijze Varen. We zijn nu aan het eten,' zegt hij met volle mond. 'En het is al laat... en donker!' Hij knipoogt naar Pip.

Pip lacht. Ze hebben echt geen zin om nu nog op te ruimen. Pip doet alsof ze heel erg moet gapen. 'En we zijn opeens ook zó moe. Ik moet echt gaan slapen... Hihhi.'

'Opeens moe, hè?' De Wijze Varen lacht stiekem ook. Dan bromt hij: 'Zo raken jullie alles kwijt, jongens.'

'Pip slaapt al hoor, Wijze Varen!' giechelt Woezel.

'Ja, ja...' zucht de Wijze Varen.

Even later liggen de hondjes lekker warm in hun mand, terwijl de maan schijnt.

'Fijn om weer thuis te zijn, hè Pip?' zegt Woezel gapend.

Pip knikt. 'Ja, thuis zijn is het allerfijnst!' Ze doet haar ogen dicht. 'Welterusten, Woezel.'

'Welterusten, Pip!'

